RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 118.281 van 11 april 2003
in de zaak A. 26.901/X-8684.

In zake : 1. Liliane VAN WINSEN,
2. Christine STROOBANT,
3. Henricus STROOBANT,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat M. FORGES,
kantoor houdende te 1180 BRUSSEL,
Vossendreef 4, bus 29

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, thans het Vlaamse Gewest.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Liliane VAN WINSEN, Christine STROOBANT en Henricus STROOBANT op 5 december 1980 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het koninklijk besluit van 4 september 1980 waarbij de Konijnenberg te Vosselaar als landschap wordt gerangschikt, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 29 oktober 1980;

Gelet op het arrest nr. 28.883 van 19 november 1987 waarbij de debatten worden heropend, het door de Auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt gelast met het verder onderzoek van de zaak en de beslissing over de kosten in beraad wordt gehouden;

Gelet op het arrest nr. 85.596 van 23 februari 2000 waarbij de debatten worden heropend en aan het Arbitragehof de volgende vraag wordt gesteld :

> "Schendt het decreet van 13 juli 1972 van de cultuurraad voor de Nederlandse cultuurgemeenschap tot wijziging van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen de regels die door of krachtens de grondwet waren vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheden van de staat, de gemeenschappen en de gewesten?";

Gelet op het arrest nr. 72/2001 van 30 mei 2001 van het Arbitragehof;

Gelet op de beschikking van 30 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 februari 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. VERMEIRE die, loco Advocaat M. FORGES verschijnt voor de verzoekende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur A. EYLENBOSCH;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat voor de feitelijke gegevens van de zaak kan worden verwezen naar 's Raads arrest nr. 28.883 van 19 november 1987;

Overwegende dat een eerste exceptie van de verwerende partij in het arrest nr. 85.596 van 23 februari 2000 werd verworpen; dat luidens de tweede exceptie het belang van de tweede en derde verzoekende partij dient beperkt te worden tot de percelen gelegen tussen het Konijnenbergpad en de Bergstraat; dat de deze exceptie wezenlijk de vraag doet rijzen of, indien één of meer middelen gegrond zouden zijn, een eventuele vernietiging geheel of slechts gedeeltelijk moet zijn; dat uit de bespreking van de middelen zal blijken dat geen van de middelen gegrond is; dat derhalve de exceptie wordt verworpen;

Overwegende dat verzoekers een eerste middel afleiden uit de schending van artikel 59bis van de Grondwet, artikel 19 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en van de artikelen 1 en 6 van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen (hierna : de wet van 7 augustus 1931), doordat het bestreden besluit getroffen werd bij toepassing van het decreet van 13 juli 1972 van de cultuurraad houdende de wijziging van de wet van 7 augustus 1931 (hierna : het decreet van 13 juli 1972), terwijl het decreet niet vermocht een voorafbestaande wet te wijzigen; dat in de memorie van wederantwoord wordt toegelicht dat de cultuurraad niet bevoegd was de procedurele waarborgen te verminderen "die aan het eigendomsrecht door de wet van 7.08.1931 waren toegekend", noch "de indeling van de bevoegdheden aan de verschillende besturen door de wet toegekend te wijzigen"; dat ter zake in 's Raads arrest

nr. 85.596 van 23 februari 2000 hieromtrent de volgende prejudiciële vraag werd gesteld :

> "Schendt het decreet van 13 juli 1972 van de cultuurraad voor de Nederlandse cultuurgemeenschap tot wijziging van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen de regels die door of krachtens de grondwet waren vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheden van de staat, de gemeenschappen en de gewesten?";

Overwegende dat het Arbitragehof deze prejudiciële vraag bij arrest nr. 72/2001 van 30 mei 2001 ontkennend heeft beantwoord; dat hieruit volgt dat het eerste middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekers in een tweede middel de schending aanvoeren van de artikelen 1 en 6 van de wet van 7 augustus 1931 doordat de wettelijke procedure die het bestreden besluit moet voorafgaan niet werd gevolgd (o.a. geen voorstel tot rangschikking, geen betekening van een dergelijk voorstel aan al de belanghebbenden, ...);

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord in essentie stelt dat de minister overeenkomstig artikel 1, tweede lid, van de wet van 7 augustus 1931, zoals gewijzigd door het decreet van 13 juli 1972, op eigen initiatief kon beslissen de procedure tot rangschikking in te zetten en dat hij dat bij besluit van 24 september 1979 heeft gedaan; dat zij voorts erop wijst dat dit voorstel tot rangschikking op 10 oktober 1979 werd betekend aan de in artikel 1, tweede lid van de wet van 7 augustus 1931 vermelde personen, dat al de tegen het rangschikkingsvoorstel gemaakte bezwaren in het verslag "beëindigd onderzoek" werden besproken en weerlegd, dat het dossier daarna voor advies werd voorgelegd aan de Koninklijke commissie voor monumenten en landschappen (hierna de KCML), die op 22 mei 1980 een met redenen omkleed advies heeft uitgebracht, dat het bestreden besluit op 9 oktober 1980 aan al de in artikel 1, zesde lid van de wet van 7 augustus 1931, vermelde personen en instanties werd betekend en werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad;

Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord doen gelden dat de verwerende partij erkent dat de vastgestelde procedure niet werd nageleefd en dat onder andere het rangschikkingsvoorstel aan eerste verzoekster niet werd betekend;

Overwegende dat de verwerende partij in de laatste memorie na het eerste verslag van het bevoegde lid van het auditoraat doet gelden dat, samengevat, de betekening van een rangschikkingsvoorstel aan vruchtgebruikers niet is vereist, dat dit vooreerst blijkt uit de termen van artikel 1, tweede lid, van de wet van 7 augustus 1931, zoals gewijzigd bij het decreet van 13 juli 1972, die duidelijk zijn en dus niet vatbaar voor interpretatie zijn en dat haar stelling bevestiging vindt in de wetsgeschiedenis van het decreet van 13 juli 1972;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de minister van de Nederlandse Gemeenschap op 24 september 1979 een voorstel tot rangschikking heeft gedaan; dat het middel wat deze grief betreft, feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat, wat de betekening van het voorstel tot rangschikking betreft, eveneens uit de overgelegde stukken blijkt dat dit voorstel aan tweede en derde verzoekers werd betekend; dat ook dit onderdeel van het middel wat deze verzoekers betreft, feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat, wat de betekening betreft van het voorstel tot rangschikking aan eerste verzoekster, bij de bespreking van het eerste middel is komen vast te staan dat de wet van 7 augustus 1931 regelmatig werd gewijzigd door het decreet van 13 juli 1972; dat uit de samenlezing van artikel 6, met artikel 1, tweede lid van de wet van 7 augustus 1931, zoals gewijzigd bij voornoemd decreet van 13 juli 1972, blijkt dat het voorstel tot rangschikking enkel diende te worden betekend aan de eigenaars, aan het college van burgemeester en schepenen, aan het federatie- of agglomeratiecollege en aan de bestendige deputatie; dat hieruit volgt dat het rangschikkingsvoorstel niet moest worden betekend aan eerste verzoekster, waarvan uit de feiten blijkt dat zij vruchtgebruikster is van een villa gelegen binnen het beheersingsgebied van het gerangschikte landschap; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekers in een derde middel de schending aanvoeren van artikel 1 van de wet van 7 augustus 1931 doordat het betreden besluit enkel (lees : niet) werd betekend aan eerste verzoekster;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord in essentie stelt dat het rangschikkingsbesluit op 9 oktober 1980 aan tweede en derde verzoeker, eigenaars van een in het gerangschikte landschap gelegen onroerend goed, werd betekend en dat een betekening aan eerste verzoekster, die enkel vruchtgebruikster is van een in het gerangschikte landschap gelegen onroerend goed niet nodig was;

Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord doen gelden dat het middel gegrond is, als gevolg van het gegrond bevinden van het eerste middel;

Overwegende dat de verwerende partij in de laatste memorie na het eerste verslag van het bevoegde lid van het auditoraat onder meer doet gelden dat "waar artikel 1, zesde lid, van de wet van 7 augustus 1931 spreekt van 'en aan de andere hierboven vermelde betrokkenen' (...) het duidelijk (is) dat het hier enkel gaat om de eigenaars, het college van burgemeester en schepenen, het federatie- of agglomeratiecollege en de bestendige deputatie", dat het woord "vermelde" hierbij voor zich spreekt;

Overwegende dat, wat de betekening betreft van het bestreden besluit, bij de bespreking van het eerste middel is komen vast te staan dat de wet van 7 augustus 1931 regelmatig werd gewijzigd door het decreet van 13 juli 1972; dat uit de samenlezing van artikel 6, met artikel 1, eerste en zesde lid van de wet van 7 augustus 1931, zoals gewijzigd bij voornoemd decreet van 13 juli 1972, blijkt dat het bestreden besluit enkel diende te worden betekend aan de eigenaars, aan het college van burgemeester en schepenen, aan het federatie- of agglomeratiecollege en aan de bestendige deputatie; dat hieruit volgt dat het bestreden besluit niet moest worden betekend aan eerste verzoekster, waarvan uit de feiten blijkt dat zij vruchtgebruikster is van een villa gelegen binnen het beheersingsgebied van het gerangschikte landschap; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekers in een vierde middel de schending aanvoeren van de artikelen 1 en 6 van de wet van 7 augustus 1931 doordat, "daar waar in art. 1 van het bestreden besluit met betrekking tot de afbakening van het gerangschikte landschap verwezen wordt naar het 'bijgaand plan' en zulkdanig plan niet samen met het besluit werd aangezegd, zodat de betrokkene niet werd in staat gesteld de juiste draagwijdte van de rangschikkingsmaatregelen uit het haar

betekende besluit te erkennen, terwijl de vormen vervat in de art. 1 en 6 van de wet substantieel en op straffe van nietigheid voorgeschreven zijn";

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord in essentie stelt dat in het rangschikkingsbesluit de gerangschikte percelen werden aangeduid waardoor verzoekers de juiste draagwijdte van de rangschikking konden kennen, dat daardoor het eventueel niet-betekenen van bedoeld plan hen niet heeft geschaad; dat zij bovendien erop wijst dat de brief waarmee de bestreden beslissing aan tweede en derde verzoekers werd betekend vermeldt dat het "K.B. + plan" als bijlage werd gevoegd;

Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord nog stellen dat de verwerende partij niet ontkent dat het plan niet aan hen werd betekend, dat de schending van vorm- of procedurevoorschriften altijd substantieel is en noodzakelijk de nietigheid van de akte met zich meebrengt en dat hun belangen geschaad zijn omdat de wetgever uitdrukkelijk gewild heeft dat de betrokkenen bij de betekening van het bestreden besluit zelf de mogelijkheid zouden hebben te weten welke percelen gerangschikt werden;

Overwegende dat het middel, gelet op het gestelde in het derde middel, niet nuttig kan worden aangevoerd ten aanzien van eerste verzoekster; dat wat tweede en derde verzoekers betreft, uit het administratief dossier blijkt dat het begeleidend schrijven van 9 oktober 1980 waarmee het bestreden besluit aan hen werd betekend vermeldt "bijlagen : K.B. + plan"; dat hieruit blijkt dat het bedoelde plan aan tweede en derde verzoekers ter kennis werd gebracht; dat het middel feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat verzoekers in een vijfde middel de schending aanvoeren van de artikelen 1 en 6 van de wet van 7 augustus 1931, doordat het bestreden besluit onder meer een perceel 16 Z (ex 16 Q) rangschikt waarop een moderne villa is gebouwd en waarvan zelfs niet beweerd wordt dat het behoud ervan in historisch, esthetisch of wetenschappelijk opzicht van nationaal belang is, terwijl artikel 6 van voornoemde wet slechts een rangschikking toelaat op voorwaarde dat het behoud van het landschap van nationaal belang is in historisch, esthetisch of wetenschappelijk opzicht;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord in essentie stelt dat verzoekers geen bezwaren hebben gemaakt tegen het "beschermingsbesluit" van 24 september 1979 -bedoeld wordt allicht het rangschikkingsvoorstel-, dat enkel het provinciebestuur van Antwerpen en de gemeente Vosselaar betreffende de percelen 16 Y en 16 Z bezwaren hebben gemaakt, dat alleen de gemeente Vosselaar heeft uiteengezet waarom zij bezwaar heeft gemaakt tegen de opname van deze percelen in het landschap, dat deze bezwaren punt voor punt werden weerlegd in het verslag "beëindigd onderzoek", dat de KCML zich in haar advies heeft aangesloten bij de argumentatie van de Rijksdienst voor Monumenten- en landschapszorg (de RMLZ), dat daaruit blijkt dat er voldoende redenen zijn om de betreffende percelen op te nemen in het beschermde landschap en het bestreden besluit aldus voldoende gemotiveerd is;

Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord in essentie aanvoeren dat de bezwaren van het provinciebestuur van Antwerpen en van de gemeente Vosselaar m.b.t. de percelen 16 Y en 16 Z in het dossier "beëindigd onderzoek" enkel worden beantwoord door een loutere affirmatie en dat, mocht deze loutere affirmatie toch worden gezien als een motief, dit motief verkeerd is omdat "het (niet) (is) omdat een moderne villa op een kaart als duin wordt aangegeven dat zij een duin wordt en dat het behoud ervan zich opdringt"; dat zij hieraan toevoegt dat het advies van de KCML gemotiveerd moet zijn, hetgeen niet het geval is indien het, zoals in casu, enkel verwijst naar een ander stuk dat verkeerd gemotiveerd is;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord tevergeefs aanvoert dat verzoekers geen bezwaren hebben gemaakt tegen het "beschermingsbesluit" van 24 september 1979; dat zulks niet ter zake dienend is daar het indienen van een bezwaarschrift geen verplichting is en het niet-indienen van een dergelijk bezwaar geen afbreuk doet aan hun recht nadien in een beroep tot nietigverklaring wettigheidsbezwaren aan te voeren die in voorkomend geval reeds in een bezwaarschrift hadden kunnen worden geformuleerd;

Overwegende dat in de wet van 7 augustus 1931 het begrip "landschap" niet wordt bepaald zodat het in zijn gebruikelijke betekenis begrepen moet worden, nl. als een deel van de aardoppervlakte dat zich van de aangrenzende delen als een zelfstandig geheel onderscheidt; dat blijkens de wet van 7 augustus 1931 voor een rangschikking als landschap vereist is dat het behoud van dat geheel om redenen van historische, esthetische of wetenschappelijke aard van nationaal

belang is; dat de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen bovendien niet verbiedt een landschap te rangschikken waarin zich gebouwen bevinden; dat op zich niet is vereist dat voor elk perceel afzonderlijk specifieke redenen van historische, esthetische of wetenschappelijke aard blijken uit het administratief dossier; dat het volstaat dat er voor het geheel redenen van historische, esthetische of wetenschappelijke aard zijn en dat bepaalde percelen deel uitmaken van het geheel dat gerangschikt wordt of dat het voor de rangschikking van het geheel nodig is bepaalde percelen in het bedoelde landschap op te nemen; dat verzoekers niet betwisten dat de percelen nr. 16 Y en 16 Z, zoals gesteld in het verslag "beëindigd onderzoek", integraal deel uitmaken van het landduincomplex van de omgeving Beerse-Vosselaar, noch dat het duinengebied op nog ongerepte wijze het bebouwde perceel nr. 16 Z omringt; dat uit het voorgaande volgt dat de loutere omstandigheid dat het bestreden besluit onder meer een perceel rangschikt waarop een moderne villa is gebouwd op zich niet volstaat om te doen besluiten dat het bestreden besluit de aangevoerde bepalingen schendt; dat het middel ongegrond is;

Overwegende dat verzoekers in een zesde middel de schending aanvoeren van artikel 6 en "voor zover nodig" van artikel 1 van de wet van 7 augustus 1931 doordat "het bestreden besluit weliswaar gewag maakt van 'het advies van de Koninklijke Kommissie voor Monumenten en Landschappen van 22 mei 1980' maar niet aan de Raad van State noch aan beroepers toelaat na te gaan of dit advies ja dan neen met redenen omkleed is, en zo ja of de redenen met de wettelijke vereisten stroken";

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord aanvoert dat het niet-vermelden in het bestreden besluit van de vervulling van de wettelijk opgelegde pleegvormen niet de onwettigheid van het bestreden besluit tot gevolg heeft, dat het bestreden besluit niet moest vermelden dat het advies van de KCML met redenen omkleed was, dat de toepasselijke wetgeving niet bepaalt dat het rangschikkingsbesluit dient gemotiveerd te zijn, dat uit het administratief dossier blijkt dat het advies van de KCML behoorlijk met redenen is omkleed;

Overwegende dat de verzoekers in de memorie van wederantwoord repliceren dat zelfs indien het bestreden besluit niet moet vermelden dat het advies van de KCML met redenen omkleed is, deze redenen in ieder geval moeten blijken uit het advies zelf, dat in casu uit het advies moet blijken waarom een

moderne villa als landschap moet gerangschikt worden, dat dit hier niet het geval is zoals is uiteengezet in het vijfde middel;

Overwegende dat verzoekers tevergeefs aanvoeren dat de in het middel opgesomde bepalingen inhouden dat het bestreden besluit zou moeten aangeven dat het advies van de KCML naar behoren gemotiveerd is; dat deze bepalingen immers niet opleggen dat het naleven van de in artikel 1, vijfde lid, j° artikel 6, eerste lid opgelegde pleegvorm uit het bestreden besluit moet blijken;

Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord ook aanvoeren dat deze redenen moeten blijken uit het advies van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen; dat daargelaten de vraag of zulks voor het eerst op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd in een memorie van wederantwoord, uit het vijfde middel -naar waar zij overigens verwijzen- blijkt dat het advies van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen op afdoende wijze de redenen laat kennen waarom de "moderne villa" mede als landschap is gerangschikt; dat het zesde middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekers in een zevende middel in ondergeschikte orde de schending aanvoeren van artikel 16, §1, van het decreet van 3 maart 1976 van de cultuurraad voor de Nederlandse cultuurgemeenschap op de bescherming van monumenten, stads- en dorpszichten, doordat het bestreden besluit steunt op de wet van 7 augustus 1931, zoals gewijzigd door het decreet van 13 juli 1972, terwijl door voornoemd artikel 16, §1 "alle artikels van de wet van 7 augustus 1931 (...) worden opgeheven voor de monumenten en landschappen gelegen in de (N)ederlandse taalstreek met uitzondering van artikel 2, 1ste lid, artikel 4, 1ste lid, artikels 5 tot 11 en 16 tot 20";

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat genoemd artikel 16, §1 enkel slaat op monumenten, stads- en dorpszichten en niet op landschappen en roerende goederen;

Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord voor hun interpretatie van genoemd artikel 16, § 1 verwijzen naar de Franse tekst van zowel de wet van 7 augustus 1931 als van het artikel 16 §1, van het decreet van 3 maart 1976, waarin er sprake is van "sites";

Overwegende dat artikel 16, § 1, van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten luidt :

> "De wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, gewijzigd bij decreet van 13 juli 1972, wordt voor de in het Nederlandse taalgebied gelegen monumenten en stads- en dorpsgezichten opgeheven, met uitzondering van artikelen 2, eerste lid, 4, eerste lid, 5 tot 11, en 16 tot 20";

dat zowel uit de tekst van de bepaling als uit de voorbereiding van het decreet (verslag namens de Commissie voor culturele promotie en het cultureel patrimonium, *Gedr. St.*, Ned. Cult. R., B.Z. 1974, nr. 10, 9 en *Gedr. St.*, Ned. Cult. R., 1974-75, nr. 3, 8-9) duidelijk blijkt dat deze bepaling uitsluitend van toepassing is op monumenten en stads- of dorpsgezichten, met uitsluiting van de landschappen, waarvan de rangschikking, in afwachting dat hiervoor een afzonderlijk decreet tot stand zou komen, geregeld blijft door de wet van 7 augustus 1931; dat het ter zake zonder belang is dat de wet van 7 augustus 1931 een landschap in het Frans "site" noemt en dat in de vertaling van het decreet van 3 maart 1976 een "stads- en dorpsgezicht" in het Frans een "site rural" genoemd wordt; dat de decreten van de cultuurraad uitsluitend in het Nederlands werden bekrachtigd en afgekondigd en de Franse tekst ervan slechts de waarde heeft van een ambtelijke vertaling, die niet kan worden ingeroepen tegen de officiële Nederlandse tekst; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoekers, eveneens in ondergeschikte orde, een achtste middel aanvoeren dat stelt dat "mocht de wet van 7 augustus 1931 geldig gewijzigd worden door decreten en mocht het decreet van 3 maart 1976 niet tot gevolg hebben de opheffing van de wet van 7 augustus 1931 zoals gewijzigd door het decreet van 13 juli 1972, gelden de middelen onder 3 tot 7 in verband met de schending van de wet van 7 augustus 1931 evenwel voor het decreet van 13 juli 1972 waarvan de bepalingen gelijkaardig zijn aan deze van artikel 1 van de wet van 1931";

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord herhaalt dat de wet van 7 augustus 1931 van toepassing is, zoals gewijzigd door het decreet van 13 juli 1972;

Overwegende dat verzoekers hieraan in hun memorie van wederantwoord niets wezenlijks toevoegen;

Overwegende dat dit middel om dezelfde redenen als deze hiervoor uiteengezet ter weerlegging van het derde tot zevende middel; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

Het arrest wordt bekendgemaakt op dezelfde wijze als het bestreden besluit.

Artikel 3.

De kantmelding wordt bevolen van dit arrest op de kant van de overschrijving van het rangschikkingsbesluit in de registers van het eerste hypotheekkantoor te Turnhout.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op 55,77 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor een derde.

De kosten van de in artikel 3 van dit arrest vermelde kantmelding komen eveneens ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf april 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **J. BOVIN.**